

Haitham popelt om nieuw leven te beginnen

INES JONKER

SINT ANNAPAROCHE Haitham Moases en Kenunah Altala uit Syrië wachten al bijna een jaar in het azc van Sint Annaparochie op een echte woning. „Ik wil zo graag een nieuw leven beginnen hier.”

Het Syrische gezin woont in caravan nummer 80, een van de tientallen op het terrein van het asielzoekerscentrum van Sint Annaparochie. Het is winderig op het terrein. Binnen in de witte caravan is de verwarming aan. Dochter Lyan (6) komt net uit school voor de lunchpauze. Omar (2,5) speelt buiten.

De drie noordelijke provincies moeten dit jaar bijna drie keer zoveel vluchtelingen huisvesten als twee jaar geleden. De 'taakstelling' voor Friesland is dit jaar 1116. Ook de familie Moases wacht op een huis. Haitham laat een brief zien die hij op 14 juni 2014 van het Centraal orgaan Opvang Asielzoekers kreeg. Hierin staat dat hij een woning toegewezen zal krijgen in de gemeente Medemblik.

Sindsdien is het wachten op een huisaanbod. En dat komt maar niet. Haitham: „Elke week bel ik met de gemeente om te vragen of er al een huis is. Maar ik krijg geen antwoord. U hoeft niet te bellen, u moet

wachten, krijg ik te horen.” De advocaat begrijpt niet waarom het zo lang moet duren. „Ik ben een Syrische vluchteling, geen crimineel.”

Bijna vijftien maanden woont de veertigjarige Syriër nu in Nederland. Op 1 april 2014 kwam hij aan in Nederland, na een zes maanden durende vlucht; te voet van Syrië naar Turkije, en van Turkije naar Griekenland per boot. „Dat was heel gevaarlijk. Ik heb het zeven keer geprobeerd. De tweede keer zijn er vijf mensen verdronken; de boot brak en zij konden niet zwemmen. De Griekse politie heeft ons gered.”

Haitham, die in Syrië werkte als advocaat, zag geen andere mogelijkheid dan zijn land te ontvluchten. „Alles is daar kapot gemaakt: scho-

‘Ik wil heel graag goed Nederlands leren, maar dat kan hier niet’

len, het ziekenhuis, de universiteit, huizen. Er zijn 10 miljoen Syrische vluchtelingen, waarvan 3 miljoen kinderen. 3 Miljoen kinderen die nu niet naar school gaan”, schetst hij de verwoestende werking van de oorlog.

Haitham wilde een veilig leven

Ook Friese gemeenten achterop

De twintig Friese gemeenten, die erkende vluchtelingen moeten huisvesten, beginnen serieus achterop te raken bij de uitvoering van die plicht. Per 1 juni is er over de hele provincie een achterstand van 143 woningen ontstaan. Als de trend doorzet zal dit gat dit jaar nog uitdiepen tot ruim 320 woningen.

Slechts vier gemeenten zullen dan nog een voldoende scoren. Begin dit jaar waren het er nog negen, die meer

deden dan door het rijk werd verlangd. In 2010 en 2011 bestond ook een flinke achterstand, maar die werd in de daaropvolgende twee jaar ingelopen. De recente toestroom van Syriërs en Eritreeërs, op de vlucht voor oorlog en terreur, heeft de halfjaarlijkse huisvestingsquota echter opgestuwd.

pagina 14: Gemeenten staan voor extra inspanning

voor zijn zoon en dochter. Van Nederland wist hij hoegenaamd niks. Na twee maanden kreeg de man een verblijfsvergunning. Afgelopen maart werd hij eindelijk herenigd met zijn vrouw Kenunah (30) en hun twee kinderen. Zij woonden al die tijd in Egypte; meer dan twee jaar hadden ze elkaar niet gezien.

Het gaat goed met zijn kinderen. Maar een caravan is krap voor een gezin met twee kinderen; in de woonkamer passen net twee bankstellen, een eettafel met stoelen en een keukenblok. Verder zijn er drie kamertjes, een douche en toilet.

Lyan heeft het naar haar zin op de Toverbal, de basisschool op het azc. Voor haar ouders zijn de dagen lang zonder studie en werk. Het echtpaar zou dolgraag beginnen met inburgeren, wat ook een wettelijke plicht is. Maar de lastigheid is dat ze die cursus niet op het azc kunnen volgen. Haitham laat een brief zien van de DUO waarin staat dat hij in 2017 ingeburgerd moet zijn. „Ik wil heel graag goed Nederlands leren, maar dat kan hier niet.”

„Als er geen oorlog was had ik mijn land nooit verlaten. We hebben tientallen vrienden verloren. Ik had vier huizen en drie auto's, maar ik heb alles achter moeten laten in Syrië. Ik kan niet wachten om ons nieuw leven te beginnen.”

Haitham Moases met zijn kinderen Lyan en Omar in hun caravan op het azc. „Ik wil dat mijn kinderen een goede opleiding krijgen.”

FOTO HOGHE NOORDEN/JACOB VAN ESSEN